

Circus Sarabramsi

Ik houd niet van het circus. Iets houdt mij tegen om het leuk of indrukwekkend te vinden. Dus met een forse tegenzin ging ik in op de uitnodiging die ik had gekregen voor een rondleiding. Was het nieuwsgierigheid of zocht ik hopen op de bevestiging van mijn vooroordeel?

Een mager meisje van een jaar of veertien wachtte me op bij de ingang van Circus Sarabramsi. Ze zat achterovergeleund, balanceerend op een krukje, met één opgetrokken been rustend op de geldlade, in het hokje dat dienstdeed als kassa. Het blonde haar in een knot gebonden op het achterhoofd. Mager maar gespierd, zag ik. Het was oktober, winderig en al flink koud. Ze sloeg een jas als een soort cape over haar schouders. Met een geknepen hand hield ze de jas dicht. Vond ze het niet nodig om de jas te sluiten, of zaten er geen rits of knopen meer aan? In de andere hand had ze een thermoskan vast. Een knik met haar hoofd betekende dat ik haar moest volgen. Zwijgend liep ze met ietwat voorovergebogen hoofd voor me uit. Naar de caravan van de directeur. Een circus-eigenaar heet altijd directeur. Vroeger en nu nog steeds. Dat zal hem een bepaalde status geven, autoriteit, aanzien. Althans, in lang vervlogen tijden bij de boeren, burgers, en buitenlui. Vroeger... vroeger. Ze stopte voor een caravan die zijn beste tijd had gekend.

“De directeur,” ze zei het met zachte stem die ontzag verried voor de persoon achter de deur. Twee bescheiden klopjes op het deurtje, eigenlijk onnodig. De opening vulde zich geheel toen het

vakantie – en staat hij bol van de verwachtingen. Maar dan komt er iets ergs. Nog niet het allerergste. Dat komt later. Wat is er erg? De echtgenote gaat ook mee op vakantie. Nieuwe outfit. Ze moet er goed uitzien. Misschien wil ze zelfs, maar dan heimelijk, een beetje de aandacht trekken. Ze ziet er beeldig uit. In welke stijl dan ook, het is goed gecombineerd, smaakvol. Haar echtgenoot echter draagt een combinatie die schreeuwt “ik ben onaantrekkelijk”. Waarom deze mevrouw dit haar man laat dragen is een eeuwenoud geheim. Ik ga dat nu verklappen. Om twee redenen. De eerste: een man met foute kleding is dus onaantrekkelijk, hij krijgt geen aandacht en bij een, uiteraard onschuldige, poging om toch even schalks te flirten kijkt de uitverkorene snel de andere kant uit. De vrouw naast hem – zijn vrouw dus – heeft dit natuurlijk heel goed in de smiezen. Maar doet net of ze er niets van merkt. En onzichtbaar lacht ze, heel even, maar intens gemeen. De tweede reden; ze loopt zelf te koketteren, uitgedost als een diva. Goed gekopieerd uit de glamourbladen. Primark bezocht, wat online aankopen, het maakt niet uit. Alle contouren van haar strakke lijf komen goed uit. Nu gaat het gebeuren! Vrouwen weten dit, ze doen het erom! Een andere vrouw, toevallig tegemoetkomend, kijkt naar haar man en denkt: dat ziet er niet uit, en dat klopt. Dan kijkt ze mevrouw aan, razendsnel observerend, de blikken snel van boven naar beneden en van links naar rechts. Ze ziet een persoon die mooi en met veel stijl opgemaakt is, juiste kleurencombinatie kleding, en wat een figuurtje. Mevrouw ziet dat de “tegenstandster” jaloerse blikken verraad. Opzet geslaagd!

De reiziger heeft zijn traject afgelegd en is op een verblijfplaats

onvoldoende voorbereid. Zwemmen hier haaien, giftige kwallen, zeeslangen, mythologische driekoppige zeemonsters met twaalf armen die eens in de duizend jaar tot leven komen, uitgerekend nu, vandaag dus? Wat kon ik aantreffen op het eiland? Een grote groep wilde honden, een aanval van nog niet eerder ontdekte grote eiland ratten, misschien was het een militaire basis en werd ik met een geweerloop op mij gericht ontvangen? Ga ik nu al terug of wint de nieuwsgierigheid het van mijn onzekerheid? Achter mij hoorde ik wat geplons, meer een gespetter. Wat achtervolgde mij? Nu bijna naast mij!

‘Sir, sir, hello sir’

De punt van een overmaatse surfplank kwam naast mij. Op de plank was een kunststof zitting van een tuinstoeltje vastgemaakt. Als op een troon gezeten zat hier kennelijk de koning van het eiland. De peddel als een soort van scepter in zijn hand. Afgeknipte spijkerbroek, geruit overhemdje met korte mouwen, en een strooien zonnehoed.

‘You want to visit me? I make tea, ok? I live there, yes, on the island.’

Hij vertelde mij nog het een en ander in bijna onverstaanbaar Engels, hij was al voorbij gepeddeld het tempo versnellend. Er moest gewerkt worden! Zijn woorden stierven langzaam weg. Ik zag hem achter wat struiken verdwijnen en even later, lopend in een snel tempo, weer terugkomen. Uitnodigend stond hij met een wijds armgebaar op mij te wachten en werd mij uitbundig de hand geschud. Hij liep voor mij uit. Zijn hele lichaamstaal straalde blijdschap uit, hij huppelde nog net niet. Blij dat er eindelijk iemand het